

God speelt met de tijd

∴...er is een tijd om te baren en een tijd om te sterven... een tijd om af te breken en een tijd om op te bouwen... een tijd om te wenen en een tijd om te lachen (Pred. 3:2-4) Het leven is vaak een opeenvolging van felle contrasten. De uitersten wisselen elkaar soms in grote grilligheid af. Met een pijnlijke nauwkeurigheid rangschikt Prediker ze twee aan twee: baren en sterven, afbreken en opbouwen, wenen en lachen. En zo volgen er nog negen. Op de grens van 1988 en 1989 zullen veel mensen iets van de tijden uit hun eigen leven herkennen in de bizarre opsomming van Prediker. Dit jaar kreeg u in maart uw eerste kind en in april hebt u uw moeder ten grave gedragen. In juni slaagde je voor je examen en in december ben je een half jaar werkloos.

Ook de kerkgeschiedenis hangt soms van pijnlijke tegenstellingen aan elkaar. Een gemeente valt na een periode van innerlijke spanning in twee groepen uiteen. Is dat de tijd om af te breken, waarover Prediker schrijft... ? Binnen een jaar maken beide groepen melding van zegen en groei. Is dat dan de tijd om op te bouwen... ? En moet ik soms ook nog concluderen dat de tijd van afbraak kennelijk voorwaarde is voor de tijd van opbouw?! Het lijkt of iemand een boosaardig spel speelt met de tijden uit het leven. Een tijd om te wenen en een tijd om te lachen: twee kralen uit een la van vadertje tijd. Een hand pakt ze in één greep, en rijgt hen na elkaar aan het snoer van de geschiedenis. Wiens hand is dat?

Niemand heeft het leven geleefd in een groter contrast van tijden dan Jezus. Prediker zei: -Er is een tijd om te baren en een tijd om te sterven. Jezus werd geboren om op Golgotha te sterven. En nog ongerijmder: Hij stierf op goede vrijdag om met Pasen te worden opgewekt uit de dood. In de geschiedenis van zijn Zoon speelt God een spel met de tijden van dood en leven. Hij rijgt de kralen eerst in de volgorde van leven naar dood. En daarna doet Hij het binnen drie dagen nog eens in omgekeerde volgorde. De dood van goede vrijdag wordt gevolgd door het leven van Pasen.

In de geschiedenis van Jezus Christus zijn de tegenstellingen overwonnen. Baren en sterven, lachen en wenen, afbreken en opbouwen, sluiten elkaar niet langer uit. Paulus wist hiervan uit eigen ervaring. Hij schrijft: -Ik weet wat armoede is en ik weet wat overvloed is. In elk opzicht en in alle dingen ben ik ingewijd, zowel in overvloed als in gebrek. Ik vermag alle dingen in Hem die mij kracht geeft (Fil. 4:12).

Olof de Vries